

synes nu at ville gaa over til en Sprogbrug, som gaar ud paa, at naar man er Teolog, saa er man gejstlig og ikke Lægmand mere, medens derimod Folk, som ikke er Teologer, alle er Lægmand og vedbliver at være det, selv om de kommer ind i Præsteembeder. Denne Betegnelse „Lægmandspræster“ er en contradictio in adjecto og forekommer mig ganske upassende. Jeg vil haabe, at man i dette høje Ting vil arbejde paa Afkaffelsen af dette mærkværdige Ord.

At Adgangen for denne Gruppe, de ikke-akademisk uddannede Mænd, til at komme i Betragtning ved Præsteembeder er opretholdt, har min Billigelse. Jeg stiller mig dér ganske som en tidligere Ordfører og anser det for rigtigt, at der gives en Maade, hvorpaa Folkekirken kan faa saadanne nye Elementer ind, idet jeg gaar ud fra det, som var Forudsætningen i 1922, at disse Mænd kommer i Betragtning dér, hvor der er et ganske bestemt Kendskab til dem, og hvor der er et specielt Ønske om at faa denne bestemte Person ind i Præstegerningen, fordi man mener, at han egner sig til Præstegerningen paa dette bestemte Sted.

Jeg stiller ikke de store Krav, som den højtærede Kirkeminister syntes at stille ved sine Udtalelser i det andet høje Ting, til Kvaliteten af de Personer, der her er Tale om. Det synes efter de Udtalelser, den højtærede Kirkeminister kom med, at han tænkte, det skulde være nogle overordentlige Mænd, jeg havde nær sagt: nogle profetisk udstyrede Personer eller i hvert Fald ganske ualmindelig fremragende Lægfolk. Der blev med Rette sagt i Landstinget, at saadanne er ikke de Mænd, der er kommet ind, og der er heller ingen Grund til, at det skulde være saadanne. Det skal være jævne, gode, dygtige Folk, som egner sig — maa man i alt Fald haabe — for denne Gerning, og som har udmærket sig ved at deltage i Arbejdet for Kirken paa en eller anden Maade og derigennem vist, at de har Interessen og en vis Dygtighed, som kan komme dem til gode, naar de kommer ind i Præstegerningen. Og jeg ønsker vedblivende, at der, saaledes som det ogsaa nu er fastslaaet i Loven, skal være Adgang for den Slags, som jeg vil kalde jævne, gode og dygtige Personer, til at komme i Betragtning ved Præsteembeder under den bestemte Betingelse, at der er et Ønske om at faa disse Personer paa de bestemte Steder. Saadan var det Meningen i 1922, og saaledes er det ogsaa reelt Meningen i Lovforslaget i den Skikkelse, det nu har faaet gennem Landstingets Behandling, idet man har fastholdt,

at § 38 i Menighedsraadsloven skal komme i Betragtning, naar disse Mennesker ansættes i Embeder. Jeg mener, at der deri er tilstrækkelige Kauteler ogsaa med Hensyn til, at denne Klasses Adgang til Præsteembeder ikke kommer til at betyde en virkelig Fare for Teologtilgangen.

Det havde maaske været rimeligt — som det ogsaa er fremhævet i det andet høje Ting —, at Ministeren ved denne Lejlighed havde fremlagt en Redegørelse med Udtalelser fra Biskopperne om, hvordan Erfaringerne er med Hensyn til disse Mænds Virksomhed i de fem Aar, der er gaaet. Jeg kommer senere tilbage til at omtale, hvorledes man i det andet høje Ting opererer med en særlig anbefaling fra Biskopperne, for at disse Mænd ogsaa skal kunne forflyttes. Det forekommer mig, at det havde været rigtigt, om der var givet Lovforslaget et Bilag, hvoraf man ogsaa i dette høje Ting kunde gøre Bekendtskab med disse Biskoppers Udtalelser om ikke mindst denne Klasse, men i øvrigt ogsaa om, hvordan de forskellige nye Klasser af Præster, som er kommet ind, siden 1922-Loven traadte i Kraft, har virket. Det vilde have været af Betydning. Nu har jeg Formodning om, at dette Lovforslag ikke gaar saa glat igennem, som det var min Tanke, men naar der er Tale om, at Lovforslaget gaar i Udvalg, vil der være Grund til at begære, at vi her i Folketinget ogsaa faar disse Udtalelser fra Biskopperne at se.

Med Hensyn til denne Klasse har Landstinget jo strøget Ordene „kristeligt modne“. Jeg mener ogsaa, de er overflødige, da man, naar de vedkommende ved deres Arbejde har indlagt sig Fortjeneste af det kirkelige Arbejde, maa antage, at de er kristeligt modne. I hvert Fald vil Biskopperne i Kraft af den Prøve, de skal foretage med Hensyn til, hvordan de paagældende er, selvfølgelig ogsaa have Lejlighed til at udtale sig om, hvorvidt de er virkelig kristeligt modne.

For begge disse Grupper Vedkommende, jeg nu har omtalt, har Loven af 1922 ogsaa givet en tilsvarende Adgang til at komme i Betragtning ved Præsteembeder i Valgmenigheder; dog skulde Bestyrelsen optræde enstemmigt, naar Mænd af de to Klasser, som anden Gruppe omfatter, kom i Betragtning. Der er foregaaet den Ændring ved Lovforslaget, som det nu foreligger, at Landstinget kun har ønsket dette Krav opretholdt for Ikke-academici, men derimod ikke for de Akademikere, som har den anden Embedseksamen end teologisk. Jeg mener ikke, at det er ganske konsekvent,